

fone, er der i forskjellige andre Lande fulgt den Regel, at de mere langvarige Straffetider, som udstaaes i Enkeltcelle, forkortes i et større Forhold end de mere kortvarige, som affones paa samme Maade, hvilken Regel navnlig ogsaa findes anvendt i de for Hertugdømmet Holsteen og for Hertugdømmet Slesvig respective under 16de og 20de Marts 1854 emanerede Forordninger angaaende Lugthuusstraffens Fuldbyrkelse, hvorved maa dog bemærkes, at Isoleringssystemet ved disse Love er givet Anvendelse paa Strafarbeide indtil 20 Aar, der da forkortes til en Tid af 7 Aar. Naar der imidlertid hensees til den Erfaring, der er indvunden i de Lande, hvor Isoleringsystemet i længere Tid har været anvendt, synes det rettest at fastsætte som en almindelig Regel, at den idømte Straf, forsaavidt den udstaaes i Enkeltcelle, forkortes med $\frac{1}{2}$ Deel. Der synes navnlig, med Hensyn til at Forbedringshuusstraf i Reglen ikkun vil være at idømme paa et Tidsrum af 6 Aar, ikke at være Anledning til at lade en større Forkortelse indtræde for de mere langvarige Forbedringshuusstraffe, i hvilken Henseende det ogsaa fortjener at fremhæves, at medens det ingenlunde kan ansees godtgjort, at Hensættelse i Enkeltcelle for en længere Tid end 4 Aar skulde udøve en skadelig Virkning paa Forbrydernes Helbreds tilstand, men de Erfaringer, der haves om en saadan udover 4 Aar fortsat Isolering, dog ere for faa til paa disse at begrunde nogen Overbeviisning i saa Henseende, maa det ved den Erfaring, der er vundet haade her og i Udlandet, ansees høvet over al Tvivl, at en Isolering af 4 Aar i Almindelighed kan anvendes uden Skade for den Paagjældendes Sundhed.

Medens saaledes Arbeide i Enkeltcelle ikke vil kunne udstrækkes over et Tidsrum af 4 Aar, er det paa den anden Side anset nødvendigt at fastsætte, at en idømt Straffetid af 8 Maanedes, der er den korteste Tid, i hvilken Forbedringshuusstraf efter den af Domstolene fulgte Praxis anvendes, affones med 6 Maanedes Arbeide i Enkeltcelle, idet det nemlig overalt har vist sig, at det med denne Straffemaade tilfugtede Niemed ikke opnaaes, naar samme anvendes i et kortere Tidsrum,

ligesom der ogsaa i den danske Nationalcharakter turde ligge en vægtig Grund til ikke at anvende Isoleringsstraffen i en kortere Tid end den nævnte. Det er lovrigt en Selsfølge, at ligesom Forkortelsen i den idømte Straffetid kun indtræder i Forhold til den Tid, i hvilken Fangen har henhædet i Enkeltcelle, saaledes bør Hensættelse i Enkeltcelle som disciplinair Straf for Forseelser, begaaede i Straffeanstalten (estr. Lov af 3die Decbr. 1850 § 1 c. og § 4), i intet Tilfælde komme i Betragtning til Reduettelse af den idømte Straffetid, hvorhos der heller ikke er fundet Anledning til at lade nogen Forkortelse indtræde, naar Fangen kun i en ganske kort Tid har henhædet i Enkeltcelle.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer bemærkes Følgende:

ad § 1.

Skjøndt Hensættelse til Arbeide i Enkeltcelle og den deraf følgende Forkortelse i Straffetiden i Overensstemmelse med hvad der er udtalt i den allerhøieste Resolution af 25de Juni 1842 kun er givet Anvendelse paa Mandfanger, er det dog anset rettest, at Reglen om Forbedringshuusstraffens Varighed bliver fælles for Mandspersoner og Fruentimmer.

ad § 2.

Det er i denne Paragraf forudsat, at Domstolene have at idømme den Paagjældende den i Lovgivningen foreskrevne Straf, og at det derefter tilkommer Administrationen at afgjøre, hvorvidt den Paagjældende skal hensættes i Enkeltcelle, og som Følge deraf en Reduettion af Straffetiden indtræde. Da det ved Afgjørelsen af dette Spørgsmaal — der navnlig afhænger af Forbryderens hele aandelige og legemlige Udvikling, lokale Hensyn og andre Momenter, om hvilke der, paa den Tid Dommen affiges, som oftest ikke forefindes fuldstændig Oplysning — væsentlig kommer an paa et Skjøn over samtlige foreliggende Omstændigheder, bør samme nemlig rettest overlades Administrationen, hvilken Regel ogsaa stemmer saavel med Grundtanken i den allerhøieste Resolution af 25de Juni 1842 som med det